

Kız ve Tilki İkizleri

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Tilki İkizleri

Ebru Mina TOMURCUK

Mira sonbaharı diğer tüm mevsimlerden daha çok severdi. Hardal sarısı yağmurluğunu giydi, kırmızı atkısını boynuna iki kez doladı ve bez çantasını kaptı. Evinin yakınındaki orman kırmızı, altın ve turuncu yapraklarla dönüyordu. Bugün anı defteri için en güzel yaprakları toplayacaktı.

Mira yapraklarla kaplı patıkada seke seke yürüdü, kahverengi botları yumuşakça çıtırdadı. Dalgalı siyah saçlarını kulağının arkasına attı ve ağaçların arasından baktı. Gözüne turuncu bir parıltı ilişti. Sonra gümüş bir parıltı. İki küçük tilki yan yana durmuş, meraklı gözlerle ona bakıyordu. Birinin alnında yıldız şeklinde bir iz, diğerinde soluk bir hilal izi vardı.

Turuncu tilki ileri atıldı. 'Merhaba! Ben Rust,' dedi gür kuyruğunu havada tutarak. 'Bu ağırkanlı da kardeşim Fern.' Gümüş tilki geride kaldı, sarkık kulağı seğirdi. 'Tanıştığımıza memnun oldum,' diye fısıldadı Fern, mavi gözleri yumuşacıktı. Mira gülümsedi. 'Ben Mira. Siz ikiniz burada mı yaşıyorsunuz?' Rust başını salladı. 'Biz ikiziz ama hiç mi hiç benzemiyoruz!'

Rust meşe palamudu kapağından kolyesi zıplayarak öne fırladı. 'Beni takip edin! En güzel yaprak yığınlarını ben bilirim!' Fern, Mira'nın yanında yavaşça yürüdü, örgülü çim bileziği onun eline değdi. 'Rust hep acele eder,' dedi Fern sessizce. 'Ama ben nesnelere yakından bakmayı severim.' Mira gülümserken burnunun yanındaki küçük çilinin kırıştığını fark etti. 'Bence ikiniz de harikasıınız,' dedi.

Üç arkadaş sabahı yaprak toplayarak geçirdi. Rust zıplayıp düşen yaprakları havada yakaladı. Fern çalılarının altında saklı mükemmel akçaağaç yaprakları buldu. Mira onları çantasına yerleştirdi. Ama ormanın derinliklerine doğru yürürken Mira durdu. 'Bekleyin,' dedi. 'Bütün renkli yapraklar nerede? Ormanın bu kısmı çıplak görünüyor.'

Rust'un altın gözleri kısıldı. 'Haklısın! Dün bu patika kırmızı ve altınla kaplıydı. Şimdi çoğu kahverengi.' Fern yavaşça etrafına baktı. 'Biri ya da bir şey onları alıyor,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ama kim?' Mira bir gizem heyecanı duydu. 'Hadi öğrenelim,' dedi. 'Bunu birlikte çözeceğiz.'

Rust çoktan ileri koşmuştu. 'Büyük meşe ağacına bakacağım!' diye seslendi. Fern, Mira'nın yanında kaldı. 'Bak,' dedi yeri işaret ederek. 'Çamurda minicik ayak izleri.' Mira diz çöktü. İzler küçük ve yuvarlaktı, beş minik parmaklıydı. 'Dereye doğru gidiyorlar,' dedi. 'Hadi takip edelim.'

Deride Rust sabırsızca bekliyordu. 'Hiçbir şey bulamadım!' dedi kuyruğunu sallayarak. 'Belki ayrılmalıyız.' Fern başını salladı. 'Birlikte kalalım,' dedi. 'Ayak izleri bu yöne gidiyor.' Rust iç çekti ama takip etti. Mira, Fern'in sakin sesinin Rust'ı birazcık yavaşlattığını fark etti.

Ayak izlerini içi boş bir kütüğe kadar takip ettiler. İçeriden bir hışırtı duyular. Rust cesurca öne çıktı. 'Kim var orada?' diye seslendi. Küçük bir ses yanıt verdi. 'Lütfen bize zarar vermeyin.' Üç küçük tarla faresi başlarını uzattı, minik patileri renkli yapraklarla doluydu. 'Özür dileriz,' diye ciyakladı biri. 'Yuvamız için yapraklara ihtiyacımız vardı.'

Mira diz çöktü. 'Neden bütün yaprakları alıyorsunuz?' diye nazıkçe sordu. Fareler yuvalarının yağmurla süpürüldüğünü ve kış gelmeden yeni bir yuva yapmak için sıcak yapraklara ihtiyaçları olduğunu anlattı. 'Ama çok fazla alıyorsunuz,' dedi Fern yumuşak bir sesle. 'Ormanın da yapraklarına ihtiyacı var.' Rust ekledi: 'Ve bizim de yaprak yığınlarımız için onlara ihtiyacımız var!'

Mira bir an düşündü. 'Belki size yardım edebiliriz,' dedi. 'Yuvanız için yerden yaprak toplayabiliriz, ağaçtakileri bırakırız.' Fern başını salladı. 'Hangi yaprakların sıcaklık için en iyi olduğunu size gösterebiliriz.' Rust'un gözleri parladı. 'Ben bir seferde bir sürü taşıyabilirim!' Fareler umutla baktı. 'Gerçekten mi? Bize yardım eder misiniz?'

Üç arkadaş ve fareler birlikte çalıştı. Rust ortalıkta koşup kucak dolusu düşmüş yaprak topladı. Fern en yumuşak, en kuru olanları dikkatle seçti. Mira çantasını kullanarak onları büyük bir kayanın altındaki farelerin yeni yuva yerine taşıdı. Fareler sevinçle ciyakladı. 'Teşekkür ederiz!' diye ciyakladılar. 'Siz şimdiye kadarki en iyi ekipsiniz!'

Güneş batmaya başlarken farelerin yuvası sıcacık ve rahattı. Ormanda hâlâ herkesin keyif alabileceği bolca renkli yaprak vardı. Rust, Fern'e baktı. 'Biliyor musun, bir şeyleri fark etmekte oldukça iyisin,' dedi. Fern utangaçça gülümsedi. 'Sen de cesursun. Ben asla senin gibi öne koşamam.' Mira güldü. 'Gördünüz mü? Siz zıtsınız ama harika bir ekip oluyorsunuz.'

Eve dönerken Rust biraz daha yavaş, Fern biraz daha hızlı yürüdü. Adımlarını Mira'nınkine uydurdular. 'Arkadaşların birbirine benzemesi gerekmez,' dedi Mira parlak kırmızı bir yaprak tutarak. 'Sadece birbirinizi dinlemeniz gerekir.' Rust başını salladı. 'Ve macerayı paylaşmanız.' Fern ekledi: 'Sessiz kısımları da.'

Mira ormanın kenarında iki tilkiyle vedalaşırken onlara sarıldı. 'Yarın yine gel,' dedi Rust. 'Daha çok gizem buluruz!' Fern eline yumuşak gümüş bir yaprak bastırdı. 'Anı defterin için,' diye fısıldadı. Mira onu dikkatle sakladı. 'Geri geleceğim,' diye söz verdi. 'Sonuçta biz bir ekibiz.'

O gece Mira yaprakları anı defterine yapıştırdı. Cesur ve hızlı olan Rust'ı ve utangaç ve zeki olan Fern'i yazdı. Üçünün birlikte olduğu bir resim çizdi. Ve gülümsedi, çünkü önemli bir şey öğrenmişti: arkadaşların harika bir ekip olmak için birbirine benzemesi gerekmez.